

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ

ΑΓΚΛΙΕΝΟΗΜΕΡΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΠΑΡΑ ΤΗΣ ΟΡΘ. ΧΡΙΣΤ. ΕΝΩΣΕΩΣ ΝΕΩΝ ΠΑΤΡΩΝ

ΓΝΩΣΕΣΘΕ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ ΚΑΙ Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΩΣΕΙ ΥΜΑΣ (ΙΩΑΝ. 8.32)

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΕΙΑ

Ἄρχημ. Γεωργάδιος Παρασκευόπουλος
Ἰερός Θεός Παπαγιαννόπουλος
Νικόλαος Παπαχρόστου
Γεώργιος Σωτηρόπουλος
Ἄνθρ. Παπαγεωργακόπουλος
Θεολόγοι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

ΕΠΗΣΙΑ:	Ἑσωτερικοῦ	δραχ. 15
»	Ἐξωτερικοῦ	φρ. 15
»	Ἀμερικῆς	δολ. 2

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ & ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΑΠΕΥΘΥΝΟΝΤΑΙ
Ἐπιτ. Χριστ. Ἐνωσιν Νέων Πατρῶν
Γραφεῖα: Ἰερός Ναός Παντοκράτορος

ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΩΝ ΔΙΑΦΗΜΙΣΙΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ τοῦ προηγουμένου)

Μὴ δὲ τολμήσῃ τίς ποτε νὰ εἴπῃ ὅτι ναι μὲν δὲν ἀρνούμεθα τὴν διαφήμισιν τῆς φιλανθρωπίας μας, ἀλλ' αὕτη προσεχομένη ἀπὸ εὐγένειαν ψυχῆς καὶ αἰσθήματα συμπαθείας πρὸς πάσχοντας ἀδελφοὺς ἀποβλέπει καὶ ἀποσκοπεῖ εἰς τὴν παρότρυνσιν καὶ παρόρμησιν τῆς κοινωνίας καὶ δὴ καὶ μάλιστα τῆς τάξεως τῶν ταλαντούχων εἰς φιλανθρωπικοὺς καὶ ἄλλους θεαρέστους σκοποὺς.

Ἄλλ' ὅμως, ἃς μᾶς ἐπιτραπῆ, πρὸς σωφρονοσμον τῶν λαλούντων τὰ τοιαῦτα, μὲ ὅλον τὸ σθένος τῆς ψυχῆς μας νὰ βροντοφωνήσωμεν καὶ νὰ εἴπωμεν ὅτι ὅχι μόνον ὁ σκοπὸς μας, ἀλλὰ καὶ τὰ μέσα καὶ αἱ διαθέσεις καὶ τὸ ἔλα τήριον, ἐξ οὗ παρορμώμεθα εἰς τὰς διαφόρους φιλανθρωπικὰς μας πράξεις, πρέπει νὰ εἶνε καὶ αὐτὰ ἱερὰ καὶ ἀγὰ μὴδέποτε τοῦ σκοποῦ ἀγιάζοντος τὰ μέσα κατὰ τὴν περιλάλητον ἐκείνην καὶ κοινωνικῶς ὀλεθρίαν Ἰησοῦτικὴν ῥῆσιν.

Ἄλλως τε ἂν ἐπρόκειτο περὶ διαφημίσεως ἐχούσης, οὕτως εἰπεῖν παιδαγωγικὸν σκοπὸν διὰ τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἠθικῶς ἀκαταρτίστος, δέον νὰ εἴμεθα ἀπολύτως βέβαιοι ὅτι ὁ Ἰησοῦς οὐ μόνον σαφῶς θὰ διετύπωνε τὸν τοιοῦτον σκοπὸν, ἀλλὰ προσέει οὐδέποτε θὰ καθόριζε τόσον ῥητῶς καὶ ἀπεριφράστως τὸν τρόπον τῆς ἐξασκήσεως τῆς θεαρέστου καὶ ἀγνῆς ἐλεημοσύνης μὲ τὸ «μὴ γνῶτω ἢ ἀριστερά σου, τί ποιεῖ ἢ δεξιὰ σου» καὶ ὅτι οἱ ἐλεοῦντες πρὸς τὸ θεαθῆναι ἀπέχουσι τὸν μισθὸν αὐτῶν, τοῦτ' ἐστὶ τελείως λαμβάνουν τὴν ἀ-

μοιβὴν τῶν παρὰ τῶν ἀνθρώπων, μηδεμιᾶς τιμῆς καὶ δόξης δικαιούμενοι ἀπὸ τὸν Θεόν.

Καὶ εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς πλήρης βαθείας ταπεινώσεως ζητεῖ ὡς ἄνθρωπος τὴν ἐπικράτησιν οὐχὶ τῆς ἰδίας δόξης, ἀλλὰ τὴν κυριαρχίαν τῆς θείας δόξης, ἰδοὺ καὶ ὁ μικρὸς καὶ εὐτελής ἄνθρωπος προβάλλει ἑαυτὸν καὶ τολμᾷ νὰ σφετερισθῇ τὴν δόξαν τὴν θεϊκὴν καὶ νὰ καυχᾶται καὶ νὰ ἐπιδεικνύῃ τίτε φυσικὰ καὶ ἐπίκτητα χαρίσματά του καὶ ὅλως φαρισσαϊκῶς ἑαυτὸν καὶ τὰ ἑαυτοῦ νὰ διαφημίξῃ καὶ ποικιλοτρόπως παρὰ τοῖς ἀνθρώποις νὰ διασαλίξῃ.

* * *

Φίλε ἀναγνώστα, ἂν θέλῃς νὰ φέρῃς ἐπαξίως τὸ ὄνομα τοῦ Χριστιανοῦ καὶ νὰ εἶσαι εὐκρινῆς ὁπαδὸς τοῦ Χριστοῦ, δέον προκειμένου νὰ προβῆς εἰς ἐλεημοσύνας καὶ οἰασδήποτε φιλανθρωπίας νὰ ἔχῃς ὑπ' ὄψιν τὰ ἑξῆς:

1ον) Γενικῶς, ὁ ὅλος βίος σου ὀφείλει νὰ εἶνε παντὶ σθένει ἐνηρμοτισμένος πρὸς τὸν νόμον τὸν ἠθικὸν καὶ ἐν λόγοις καὶ ἐν ἔργοις ν' ἀποδεικνύῃς ἐν σοὶ ζῶντα τὸν Χριστὸν.

2ον) Εἰδικῶς, ἡ ἐλεημοσύνη σου δέον νὰ εἶνε προῖον τοῦ τιμίου σου ἰδρώτος καὶ οὐχὶ ἀπόρροια τῆς αἰσχροκερδίας.

Καὶ ἂν μὲν αὕτη προσεχομένη ἀπὸ τοῦ περισσεύματος εἶνε δεκτὴ ἀπὸ τὸν Θεόν, πάντως θὰ εἶνε λίαν ἐπαινετὴ προκύπτουσα ἐκ τοῦ ὑστερήματος, ὡς συνέβη μὲ τὸ δλίεπτον τῆς χήρας, τὴν ὁποίαν εἰς τὴν χορείαν τῶν μακαρίων ἔταξεν ὁ Ἰησοῦς.

3ον) Εἰς τὰς φιλανθρωπίας σου πρέπει νὰ παρορμᾶσαι πάντοτε ἀπὸ πνεῦμα βιαιότητος ταπεινοφροσύνης, ὡς δούλος Θεοῦ ὑπάρχων, καὶ ἀνυποκρίτου καὶ εἰλικρινοῦς ἀγάπης, μὲ τὸ πρόσωπον δὲ χαρῖεν καὶ φαιδρὸν πρὸς τοὺς δαινοπαθοῦντας ἀδελφοὺς σου, ὅπως ταύτης μυστικῶς ἀκουμένης, εἰ δυνατόν, ἀγνοουμένης καὶ παρ' ἐκείνων πρὸς οὐς αὕτη ἀπευθύνεται.

Φιλάνθρωπος δεῖσιν ἀπὸ τοιαύτας ἀγνάς διαθέσεις προερχομένη καὶ ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας διενεργουμένη οὐ μόνον παρὰ Θεοῦ εἶνε εὐλογητή, ἀλλὰ καὶ παρὰ τῶν ἀνθρώπων τῶν

φρονίμων θὰ εἶνε ἐπαινετὴ ἀποδεικνύουσα τὴν πραγματικὴν εὐγένειαν τῆς ψυχῆς τοῦ ἀσκούοντος ταύτην καὶ τὸν ἀδαμάντιον χαρακτήρα αὐτοῦ, πρὸς τὸν ὁποῖον μετ' ἐνθέου ζήλου πρέπει πάντες ν' ἀποβλέπωμεν καὶ ἐνατενίζωμεν, ἐμπράκτως καὶ ἡμεῖς χαλκεύοντες ἕνα τοιοῦτο ἀξιοζήλευτον χαρακτήρα.

Ἴδου στάδιον δράσεως εὐγενὲς τίμιον καὶ ἔνδοξον παρ' ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις, διὰ τοὺς ἀνδρας, τὰς κυρίας καὶ τὰς δεσποινίδας, πάσης δὲ τάξεως, τὰς ἐμπορουμένας ἀπὸ αἰσθημάτων εἰλικρινοῦς συμπαθείας πρὸς τὰ πάσχοντα μέλη τοῦ σώματος τοῦ κοινωνικοῦ.

ΓΡΑΦΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Ἡ ΠΑΛΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ ὡς ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ

ΚΚΒ'.

«Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Γενηθήτω φῶς· καὶ ἐγένετο φῶς». (Γεν. 1, 3). Γενηθήτω φῶς, εἶπεν ὁ καλὸς Θεός, καὶ τὸ πρῶτον ἔργον «καὶ ἐγένετο φῶς». — Ἐγένετο φῶς καὶ «τὴν κατήρσειαν διέλυσεν» ἐγένετο φῶς καὶ τὸν κόσμον ἐκαθάρσεν· ἐγένετο φῶς καὶ πᾶν ἄλλοως χαλεπὸν ἔβην καὶ ἠδαιον ἐπήγαγεν. Οὐρανὸς γὰρ ἔξεράνη, κεκαλλυμένοις τέμασι τῷ σκότει καὶ τὸ ἐπ' αὐτοῦ κάλλος». (Μ. Βασιλείου). Ἐγένετο φῶς καὶ μετ' αὐτοῦ συνεδημιουργήθησαν, ὡς δευτέρᾳ τοῦ Πρώτου καὶ Μεγάλου Φωτὸς φῶς, πάντες οἱ Ἄγγελοι Θεοῦ.

Ἡ πρώτη λοιπὸν φωνὴ τοῦ Θεοῦ καὶ πρῶτον φωνή, φωτὸς τῶν ἐδημιουργησεν καὶ πάντα πρὸς τὸ ἠδαιον καὶ τὸ θερπνότερον μετέτρεψε καὶ μετατεκεύασε, χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν διέχυσεν, Ἄγγέλων τὸν κόσμον ἐπλήρωσεν. Καὶ ἐκεῖ ὅπου πρῶτον σκότος διὰ ἐπεκάλυψε καὶ ἐρημία ἐπεκράτει, φῶς καὶ κίνησις ἔξεράνη· φῶς γλυκύτερον καὶ ὠριότερον ἐξανάτειλεν, ἵνα τὸ τῶν ὑδάτων ὄμιον καὶ μέλαν σκότος διαλύτῃ· ἵνα τὸ φῶς ἀπὸ τοῦ σκότους διαχωρίσῃ.

ΔΙΔΑΧΜΑ.

Φῶς τὸ πρῶτον ἔργον τοῦ Θεοῦ, ἵνα καὶ τῆς εἰκότος Αὐτοῦ, τοῦ ἀνθρώπου, φῶς καὶ φωτεινὰ εἶναι τὰ ἔργα· ἀπὸ τοῦ φωτὸς ἀρχίζει ὁ Θεός, καὶ φωτὸς πληροῖ τὸν κόσμον, ἵνα, καὶ ὁ ἄνθρωπος, τὸ ἐπὶ γῆς ἑμοίωμα Του, ἀπὸ φωτεινῶν ἔργων ἀρχίζῃ καὶ φωτεινὰ ἔργα ποιῇ, ἵνα τὴν εἰκουμένην φωτίαν καὶ οὕτω αὐτὴν πρὸς τὸ πρῶτον Φῶς ἐλάτῃ καὶ φέρῃ. Ἀπὸ τοῦ φωτὸς ἀρχίζει, ἵνα ἐν τῷ φωτὶ ἐργάζεται, ὅπως τὰ ἔργα Αὐτοῦ εἶνε φανερά εἰς ὅλους.

Ἐν τῷ φωτὶ λοιπὸν ἔργαζώμεθα καὶ ἡμεῖς καὶ ὡς ἐν ἡμέρᾳ εὐτυχημένους περιπατήσομεθα, ἵνα εἰς αἰετὴν τῶν ἀνθρώπων βλέποντες τὰ καλὰ ἡμῶν ἔργα, δεξιόσωσι τὴν Πατρίδα ἡμῶν τὸν ἐν ταῖς σάρκασι, τὸν φωτισθέντα Κυριόν ἡμῶν.

«Καὶ ἶδεν ὁ Θεός τὸ φῶς, ὅτι καλόν· καὶ διεχώρισεν ὁ Θεός ἀνά μέσον τοῦ φωτὸς καὶ

ἀναμέσον τοῦ σκότους». (Γεν. 1, 4).

Δημιουργεῖ τὸ φῶς καὶ τὰ σήμεινα κληροῦνται θερπνότητος καὶ γλυκύτερος. Παράγει τὸ φῶς καὶ ἡ τοῦ κόσμου ὄψις φαιδρύνεται, χαρὰ δὲ καὶ ἀγαλλίασις ἀπαξίπλωσ διαχύνεται. Τὸ ἔργον ἀπ' αὐτοῦ εἶνε φανερόν καὶ τὰ ἀποτελέσματα διακλασὸν τὴν χρησιμότητά του καὶ ἀξίαν του. Ἄλλ' ὁ καλὸς Δημιουργὸς καὶ Πλάστης δὲν ἀρκεῖται εἰς τὴν μαρτυρίαν ταύτην· δὲν συναρκάζεται ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ ἔργου Του ἀποτελέσματα, οὕτε ἀπὸ τὰς πρώτας ἐντυπώσεσι. Θέλει νὰ βεβαιωθῇ περὶ τῆς τελειότητος τοῦ ἔργου Του καὶ διὰ τοῦτο τρόπον τινὰ ἐπεξεργάζεται αὐτὸ μελετᾷ, οὕτως εἰπεῖν, τὰ μέτα, δι' ὧν ταῦτα θὰ ἀπέδωκεν χρησιμότερον καὶ περισσώτερον ὠφέλιμον καὶ ἀπὸ θεοκρίτου, ὅτι καλόν, περὶ τῆς τελειότητος καὶ χρησιμότητος αὐτοῦ, λαμβάνει τὴν ἀπόκρινιν νὰ διαχωρίσῃ αὐτὸ τελείως ἀπὸ τοῦ σκότους· ν' ἀπομακρύνῃ ἀπ' αὐτοῦ τὸ σκότος· νὰ ἐπιφραγῶν μετὰ αὐτοῦ καὶ ἐκείνου· καὶ τέλος νὰ δώσῃ εἰς τὸ φῶς τὴν χάριν ἵνα φεύγῃ ἀπ' αὐτοῦ τὸ σκότος καὶ διαλύτῃ· ἵνα, ὅπου ἐμψυχίζεται καὶ ἐξαιπλοῦται ἡ χάρις καὶ ἡ λαμπρότης τοῦ φωτὸς, γυμνασθεῖται τοῦ σκότους ἢ ὄμιον καὶ ἡ σκοτεινὴ καὶ μελανὴ αὐτοῦ ὄψις. Τὸ σκότος φεύγει τοῦ φωτὸς τὰς ἐπιχωρίμας, λέγει καὶ ὁ Μ. Βασιλείου, διότι τὸ φῶς οὕτε καταδέχεται οὕτε ὑποφέρει καὶ ἀνέχεται τοῦ σκότους τοῦ παρουσιάζον· ἢ μᾶλλον, διότι τὸ σκότος δὲν δύναται νὰ ἐμψυχοσθῇ· καὶ ἐξαιπλοῦται· ὅπου τὸ φῶς ἐπιχωρεῖ. «Τὸ γὰρ κοινωνικὸν φῶς πρὸς τὸ σκότος».

Ἡ τελείως καὶ σαφὲς Θεὸς ἐπι-
Ἴον Δίδαγμα. Θεωρεῖ τρόπον τινὰ καὶ ἐπεξεργάζεται ἕκαστον ἔργον Αὐ-

τοῦ μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν· καὶ τότε καταπαύει ἀπ' αὐτοῦ ἄλλο πρῶτερον βεβαιωθῇ ὅτι τοῦτο ἐγένετο καλόν· καὶ ἴδε ὁ Θεὸς τὸ φῶς, ὅτι καλόν. — Δὲν πρέπει λοιπὸν καὶ ἡμεῖς νὰ ἐπεξεργασώμεθα τὰ ἔργα ἡμῶν καὶ ἀπὸ καὶ δις, ἵνα τελειότερα παρουσιάσωμεν αὐτὰ. Ποσάκις ὅμως ἔχοντες αὐτοπεποιθήσιν, δὲν παραμελοῦμεν τὴν ἐπεξεργασίαν καὶ ἀναθεώρησιν καὶ οὕτω, πολλάκις, παρουσιάζομεν ἔργα ἡμιτελή, ἐνίοτε δὲ καὶ τοιαῦτα, διὰ τὰ ὅπου ἡμεῖς πρῶτον καλυπτόμεν τὸ πρόσωπον ἡμῶν ἐξ αἰσχύνης· καὶ ἐνίοτε τιμωροῦμεθα· — Παρκαλοῦσθε τὰ ἔργα τῶν καλήτων καὶ θὰ θεοκρίθητε, ὅτι, οὕτω, πολλάκις γίνονται τὸν ἐκλήμον τῶν, ἐνίοτε δὲ καὶ τιμωροῦνται, διότι δὲν ἐπεξεργάσθησαν